

LASTERING VAN DE HEILIGE GEEST

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, als we uit genade kinderen Gods zijn geworden en levend werden door de Heilige Geest, in nieuwe tongen mogen spreken en Zijn grote Kracht in ons leven mogen ervaren, laten wij dan alert zijn om Hem niet te bedroeven door al dan niet bewust te (blijven) zondigen.

Efez. 4:30 – *“En bedroeft den Heiligen Geest Gods niet, door Welken gij verzegeld zijt tot den dag der verlossing.”*

“Bedroeven” is in het Grieks *“ly’peo”*, dat *“bedroeven, bedroefd maken, pijn doen, leed doen, kwetsen, grieven, verontrusten, hinderen”* betekent.

Ja, mijn broeders en zusters, de Heilige Geest is de uiterst gevoelige en heilige Derde Persoon van de Drie-enige God, Die kan worden gekwetst. Die ook absoluut geen enkele zonde kan verdragen. Hij heeft de geweldige opdracht om ons te begeleiden op de weg van heiligmaking, om ons te helpen en te troosten en ons naar Jezus te brengen. Hij wil ons in het proces van heiligmaking leiden en ons gebruiken om zielen voor Jezus te winnen. Maar Hij kan dat slechts doen als wij het willen. Daarbij is Hij één en al openbarend Vuur en Licht. Als wij zondigen, dan kwetsen wij de Heilige Geest, Die zo Zijn best doet om ons in gemeenschap met Jezus te brengen en ook te houden. Dan bedroeven wij Hem. En als wij hierin volharden, dan lopen wij zelfs de kans dat wij de Heilige Geest in onze levens uitblussen.

1 Thess. 5:19 – *“Blust den Geest niet uit.”*

Het Griekse *“sbennymi”* betekent zowel letterlijk als figuurlijk *“het uitblussen of uitdoven, dempen of laten uitgaan van een vuur of dingen die in brand staan”*. Maar het betekent metaforisch ook *“doen ophouden, beteugelen, opheffen, vernietigen”*.

Met andere woorden, het is mogelijk dat wij door ons gedrag de (uiteraard altijd positieve) invloed van de Heilige Geest opheffen. Dat wij door ons gedrag het vuur van de Heilige Geest in ons leven uitdoven. Dit betekent niet, dat de Heilige Geest dan meteen totaál uit onze levens verdwijnt. Neen, Hij zal toch altijd weer proberen ons via ons geweten te overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel (Joh. 16:8-11; Joh. 8:1-11). Maar, Hij kan niet meer in Zijn volheid in ons wonen, omdat wij in ons hart een belangrijke plaats voor de zonde hebben gereserveerd. Dan schijnt Zijn Licht niet meer in ons en kan Hij niet meer met een lieflijke, zachte stem tot ons spreken, omdat wij tóch niet luisteren.

De toestand van volharding in zonde, met als gevolg het uitblussen van de Heilige Geest in ons leven is zeer gevaarlijk. Omdat volharding in zonden leidt tot verharding van ons hart. In bijbelse taal wordt met het hart vaak de ziel van de mens met z’n gevoelens en het geweten aangeduid. Broeders en zusters, in een vergevorderd stadium van verharding van ons hart, kan de stem van de Heilige Geest ons geweten niet meer bereiken, omdat er tenslotte dichtschrœiing van ons geweten is opgetreden (1 Tim. 4:2).

Nu zijn wij in een gevaarlijke positie beland waarin wij op een onbewaakte ogenblik zelfs tot lastering van de Heilige Geest kunnen overgaan. En, broeders en zusters, de bijbel zegt nergens dat alleen slechts onbekeerde wereldlingen de Heilige Geest zouden kunnen lasteren. De bijbel zegt daar niets over. Dit leert mij dat óók kinderen Gods altijd op hun quivive moeten zijn en blijven, want periodes van geestelijke achteruitgang en verachtering komen ook in hun levens voor. Waarom is lastering van de Heilige Geest zo gevaarlijk?

Omdat de bijbel zegt, dat er géén vergeving voor de zonde van het lasteren van de Heilige Geest is (Matt. 12:31-32; Mark. 3:29; Luk. 12:10).

Matt. 12:31-32 – *“Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den mensen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den mensen niet vergeven worden. En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.”*

Het lasteren van de Heilige Geest is blijkbaar zó cruciaal, zo essentieel en zo ingrijpend, dat God daar nooit vergeving voor kan schenken. De bijbel verklaart ons hiervoor de reden niet. Ik kan met mijn beperkte menselijke verstand hiervoor slechts twee redenen bedenken. Namelijk, dat het alleen de Heilige Geest is, Die de gewetens van de mensen van zonden, gerechtigheid en oordeel kan overtuigen. Als Hij dus zó gekwetst is, dat Hij Zich terugtrekt uit het leven van de lasterende mens, kan geen enkele corrigerende stem het geweten van die mens meer bereiken. Een andere reden zou wellicht kunnen zijn dat Zijn Heiligheid zó essentieel voor God is, dat Hij geen enkele bezoedeling hiervan accepteert. Maar,, dit zijn slechts mijn eigen beperkte gedachten.

Broeders en zusters, ik wil u daarom duidelijk maken wat lastering eigenlijk precies inhoudt. Want ik ontdekte tot mijn verbazing ook, dat lasteren niet uitsluitend het uiten van kwetsende woorden inhoudt, zoals ik altijd dacht. Neen, we kunnen ook met ons gedrag lasteren. Uiteraard zal lasterend gedrag tenslotte ook uitmonden in lasterende woorden

Het Nederlands woordenboek verklaart dat *“lasteren”* het volgende inhoudt: *“kwaadsprekerij, het beroven van eer, het schenden van eer en goede naam, het plegen van smaad zonder bewijs van de waarheid te leveren en tegen beter weten in”*. Volgens het woordenboek hoeft lastering dus niet alleen met woorden plaats te vinden, maar kan dat blijkbaar ook door handelwijze en gedrag. Maar lasterend gedrag zal uiteindelijk tot lasterende woorden leiden.

“Lastering” is in het Grieks *“blasphemia”*, dat wil zeggen *“kwaadspreken”*. Maar *“blasphemia”* is opgebouwd uit twee woorden, namelijk uit *“blapto”*, dat wil zeggen *“pijn doen, hinderen”* en uit *“phême”*, dat wil zeggen *“een gezegde, een rumoer”*.

Ook het Grieks sluit niet uit, dat er eerst sprake is van pijnlijk en lasterend gedrag, hoewel dat tenslotte gevolgd wordt door lasterende woorden.

De Amplified Bible beschrijft lastering als:

“Every evil, abusive, injurious speaking or indignity against the Holy Spirit” (Matt. 12:31-32), dat wil zeggen *“elk boos, schadend, nadelige of onwaardige handeling, smaad, hoon, belediging tegen de Heilige Geest”*.

“Misrepresenting abusive or malicious” (Mark. 3:29), dat wil zeggen *“het scheldend of boosaardig opzettelijk verkeerd voorstellen”*.

“Whoever intentionally comes short of the reverence due to the Holy Spirit” (Luk. 12:10), dat wil zeggen *“hij die bewust onvoldoende eerbied heeft, welke aan de Heilige Geest is verschuldigd”*.

Oh, broeders en zusters, laten we de Heilige Geest toch de eerbied geven die Hem toekomt. Hij is een Persoon, Die zo gevoelig is en Die ons wil gebruiken zoals Hij wil. Bedroef Hem toch niet door (bewust) te zondigen, maar leef heilig en laat Hem in uw leven toe. Hij heeft ons zo oneindig lief, ondanks ons bij tijd en wijle zo vijandige gedrag. Hij wil zo graag de grote Trooster in al onze problemen zijn. Hij wil ons zo graag in de Waarheid van het Woord van God leiden en ons tot aanschouwing van Jezus Christus, de Heiland en komende Hemelbruidegom brengen.

Als wij ons goed realiseren dat Hij zo vol van majesteit, zo uiterst gevoelig en zo oneindig heilig is, en zelfs in ons hart wil wonen, dan zullen onze gedachten niet zijn: *“Hoe kan ik Hem gebruiken”*, maar *“Hoe kan Hij mij gebruiken”*. Dan zijn wij Hem al onze liefde, geloof, overgave, vertrouwen, gehoorzaamheid en aanbidding verschuldigd.

Ik wil met u een geschiedenis over een persoon in de bijbel behandelen, die overging tot het lasteren van de Heilige Geest. Deze persoon was Farao, de koning van Egypte, ten tijde van de uittocht van het volk Israël.

Het volk Israël zuchtte en kreunde onder de zware slavernij in Egypte en God had hun gekerm gehoord (Ex. 3:7-9). Egypte is een schaduwbeeld van de zondige wereld. Vervolgens koos God Mozes uit om het volk Israël uit Egypte te leiden naar het Beloofde Land Israël en gaf hem de opdracht om naar Farao te gaan met het verzoek om het volk te laten gaan (Ex. 3:10-11).

Maar onze God, Die alwetend is, kende reeds vooraf de toekomstige reactie van Farao. Ex. 3:19 – *“Doch Ik weet, dat de koning van Egypte ulieden niet zal laten gaan, ook niet door een sterke hand.”*

Het was deze hartegesteldheid van Farao, welke God ertoe bracht om zijn hart te verharderen, cq. te verstokken. Ex. 4:21 – *“En de HEERE zeide tot Mozes: Terwijl gij heentrekt, om weder in Egypte te keren, zie toe, dat gij al de wonderen doet voor Farao, die Ik in uw hand gesteld heb; doch Ik zal zijn hart verstokken, dat hij het volk niet zal laten gaan.”*

Het verstokken van Farao's hart wil niet zeggen, dat diens wil werd uitgeschakeld, maar betekent slechts dat God Zijn handen van Farao aftrok. God kende Farao's hartegesteldheid en zei: *“OK, als jij dwars wil liggen, ga dan maar je eigen gang”*. Met als gevolg dat Farao aan de grillen van zijn eigen vlees en de gevoelens van zijn eigen ziel werd overgelaten. En het vlees is altijd in vijandschap tegen de Heilige Geest (Gal. 5:17).

Ik denk dat we hieruit wellicht mogen begrijpen, hoe het toch komt dat sommige mensen tot bekering komen en anderen weer niet. Ik denk dat wanneer er ergens diep in het hart een verlangen naar God is, de Heilige Geest steeds weer zal proberen om die persoon tot bekering te brengen. Wanneer men echter puur onverschillig voor zichzelf leeft, zonder verlangen naar God, zou het misschien zo kunnen zijn dat de Heilige Geest Zichzelf de vergeefse moeite bespaart. Dit zijn echter mijn eigen persoonlijke gedachten hierover.

God wilde Israël uit Egypte (de wereld) verlossen omdat zij Zijn eerstgeboren zoon waren. Deze eerstgeboorte is een bijbels schaduwbeeld voor de wedergeboorte van de kinderen Gods. Slechts door de wedergeboorte worden wij uit de wereld verlost. En God gaf aan Farao de niet mis te verstane boodschap, dat de weigering om Israël te laten vertrekken, dodelijke consequenties zou hebben voor de eerstgeborenen van de Egyptenaren. In schaduwbeeld betekent dit, dat God het recht op hun eigen wedergeboorte zou vernietigen. Met andere woorden, er zou geen enkele kans meer zijn op bekering en verlossing van de zonde en de wereld. Als men voortdurend Christus moedwillig verwerpt, verwerpt men daarmee ook de Heilige Geest, Die lieflijk tracht te overtuigen dat men zich moet bekeren. Dan is er dus uiteindelijk ook geen vergeving meer mogelijk.

Ex. 4:22-23 – *“Dan zult gij tot Farao zeggen: Alzo zegt de HEERE: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. En Ik heb tot u gezegd: Laat Mijn zoon trekken, dat hij Mij diene! maar gij hebt geweigerd hem te laten trekken; zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene doden!”*

Wel, het verdere verhaal is u waarschijnlijk wel bekend, broeders en zusters. Mozes ging op weg naar Farao en wat was diens eerste reactie? Ex. 5:2 – *“Maar Farao zeide: Wie is de HEERE, Wiens stem ik gehoorzamen zou, om Israël te laten trekken? Ik ken den HEERE niet, en ik zal ook Israël niet laten trekken.”*

Farao's reactie is typerend voor velen die bewust het Evangelie van de verlossing door Jezus verwerpen. Onverschillig en hoogmoedig, doch ook denigrerend en halstarrig verwerpen zij het liefdevolle aanbod van de Heilige Geest: *“Bekeer u toch en neem Jezus' Offer aan en wordt verlost van de eeuwige dood!”* De reactie is vaak een keihard neen. Maar Farao's afwijzende reactie bleef hier niet bij! Hij gaf ook opdracht om de Israëlieten nog véél harder te laten werken, zodat zij geen tijd zouden hebben om zich met onzinnige dingen als het vertrekken uit Egypte bezig te houden (Ex. 5:4-18). Naar onze tijd vertaald: *“Het wordt tijd dat aan die fanatici, die christenen, eens een lesje wordt geleerd. Dan zullen ze niet steeds weer met dat onzinnige evangelie bezighouden”*.

Ondanks de vele keren dat Mozes bij hem kwam om hem te overtuigen om Israël te laten vertrekken, bleef Farao steeds weigeren en zich verharden, hoewel hij ook steeds weer de indruk wekte dat hij wilde toegeven. Hij speelde dus als het ware met Gods genade. Leest u Ex. 7:13,22; 8:8,15,25,28,32; 9:7,12,27-28,34-35; 10:10-11,16-17,20,24,27.

De allergrootste fout van Farao was dat hij niets meer met Mozes, Gods speciale gezalfde afgezant en ook een typebeeld van Jezus, te maken wilde hebben en hem zelfs met de dood bedreigde. Ex. 10:28 – *“Maar Farao zeide tot hem: Ga van mij! wacht u, dat gij niet meer mijn aangezicht ziet; want op welken dag gij mijn aangezicht zult zien, zult gij sterven!”*

Nu was voor God de maat vol. Nu zou Hij alle eerstgeborenen van Egypte doden, maar Hij zou de eerstgeborenen van Israël sparen. Dus nu zou er (in schaduwbeeld) geen wedergeboorte meer mogelijk zijn voor Farao en zijn volk en dus ook geen vergeving, noch verlossing.

Ex. 11:4-7 – *“Verder zeide Mozes: Zo heeft de HEERE gezegd: Omtrent middernacht zal Ik uitgaan door het midden van Egypte; En alle eerstgeborenen in Egypteland zullen sterven, van Farao's eerstgeborene af, die op zijn troon zitten zou, tot den eerstgeborene der dienstmaagd, die achter den molen is, en alle eerstgeborenen van het vee. En er zal een groot geschrei zijn in het ganse Egypteland, desgelijke nooit geweest is, en desgelijke niet meer wezen zal. Maar bij alle kinderen Israëls zal niet een hond zijn tong verroeren, van de mensen af tot de beesten toe; opdat gijlieden weet, dat de HEERE tussen de Egyptenaren en tussen de Israëliëten een afzondering maakt.”*

En zelfs nu nog weigerde Farao om het volk te laten vertrekken en verhardde zijn hart. Sterker nog, hij werd ontzettend boos (Ex. 11:8-10). Wat een tragiek dat vele onbekeerde wereldlingen doelbewust het Evangelie afwijzen en zelfs boos worden als zij ermee worden geconfronteerd, terwijl de Heilige Geest middels de mond van de boodschappers hen in liefde probeert te redden van een eeuwig verderf.

Geliefde broeders en zusters, een halstarrige houding als hiervoor geschetst, leidt uiteindelijk tot de lastering van de Heilige Geest. Dan is er geen wedergeboorte meer mogelijk en daardoor ook geen vergeving van zonden. Het gevolg zal een eeuwig verblijf in de hel zijn.

Farao typeert de halstarrige houding van veel ongelovige wereldlingen om zich te bekeren. Maar ook kinderen Gods moeten steeds alert zijn, dat zij door het spelen met en het volharden in zonden niet uiteindelijk hun wedergeboorte verspelen. Zoals eens ook Ezau zijn eerstgeboorterecht verkwanselde voor een bordje met linzensoep. Toen hij tot het besef kwam dat hij iets vreselijks had gedaan, was het te laat voor herstel.

Hebr. 12:16-17 – *“Dat niet iemand zij een hoereerder, of een onheilige, gelijk Ezau, die om een spijze het recht van zijn eerstgeboorte weggaf. Want gij weet, dat hij ook daarna, de zegening willende beërven, verworpen werd; want hij vond geen plaats des berouws, hoewel hij dezelve met tranen zocht.”*

Mijn broeders en zusters, ik nodig u uit om uw wedergeboorte te koesteren en te onderhouden en dicht bij Jezus te leven. Dan is er geen ruimte voor het spelen met de zonde, waardoor wij ook niet in gevaar komen om de Heilige Geest te bedroeven of misschien zelfs uit te doven in ons leven. Dan hoeven wij ook niet bang te zijn om Hem te lasteren.

Wat is het toch een grote genade dat Jezus in onze plaats aan het kruis stierf, al onze vieze zonden heeft vergeven en ons heeft verlost van alle banden en van die zondige, goddeloze wereld. Wat een genade dat Hij ons door de wedergeboorte tot geliefde leden van het goddelijk huisgezin van Zijn Vader heeft gemaakt. Hoe is het mogelijk dat God onze Vader is geworden, Die ons liefheeft en beschermt als Zijn eigen kinderen en ons bekleedt met Zijn Naam. Die ons tot broeders van Jezus heeft gemaakt en tot Zijn erfgenamen.

Wie zal ooit die oneindige Liefde kunnen verstaan? Daarom, broeders en zusters, koester uw wedergeboorte en leef in een innige relatie met Jezus, de Vader en de Heilige Geest.

Moge de Drie-enige God u en mij deze week rijkelijk zegenen. Amen.